

Oberst S.E. Christensen skriver i Gyldenløve

Der er sikkert mange medlemmer i Dronningens Livregiments Soldaterforening, som husker oberst S.E. Christensen som kompagnichef eller som en god og myndig chef for vores regiment.

Det er os således en stor glæde at kunne bringe oberstens nedenstående artikel i "Gyldenløve" om, hvorledes han som ung mand og soldat oplevede årene under 2. verdenskrig.

Lidt om oberstens karriere:

Oberst Svend Erik Christensen meldte sig til tjeneste Den Kongelige Livgarde i 1942.

Efter krigen gennemgik han Hærens Officersskole og kunne påbegynde en lang og spændende officerskarriere, der igennem årene bød på mange specielle og særprægede oplevelser.

Tjenesten startede ved Fodfolkspionerkommandoet i Tønder, hvorfra turen gik til Det Danske Kommando i Tyskland i Itzehoe.

Herefter fulgte gennemgang af generalstabskursus, som han afsluttede i 1957 med efterfølgende udsendelse som dansk forbindelsesofficer til det tyske hovedkvarter, som skulle indgå i det NATO korpshovedkvarter, som var under dannelse - Headquarters Allied Forces in Schleswig-Holstein and Jutland - forkortet og i daglig tale LANDJUT.

Efter tjeneste som kompagnichef ved 8. Regiment (Dronningens Livregiment) kom udnævnelsen til oberstløjtnant og tjeneste i Hærstaben, som bl.a. sendte

ham på rejser med logistiske opgaver til styrkerne i Gaza og på Cypern.

Tjenesten som bataljonschef blev forrettet ved Kongens Fodregiment i Fredericia, hvorfra han kom til Vestre Landsdelskommando i Århus som chef for Transport- og logistiksektionen.

Oberst S.E. Christensen sluttede sin lange og rige karriere i forsvaret som chef for Dronningens Livregiment i årene 1975 – 1984.

I de følgende 10 år var han administrator for det Obelske Familiefond og i de første 5 år tillige lokal direktør for de Obelske ejendomme i Aalborg.

Obersten bor i dag i Aalborg og har i sommer kunnet fejre sin 90 års fødselsdag – still going strong.

Kornet i kugleregn

4. maj 1945 på Amalienborg Slotsplads

Af oberst S.E. Christensen

En artikel i decembernummeret af "Gar-nisonen" om en julevagt på Amalien-borg i befrielsesåret 1945, fik mig til at tænke på selve befrielsesdagen d. 5. maj 1945, da jeg som kornet og deltager i den ene af Livgardens to mod-stands-bataljoner, den såkaldte Amalienborg bataljon, rykkede med ind på slottet for at forstærke politivagten.

Den 9. april 1940 gik jeg i 2. g på Aalborg Katedralskole. Jeg blev vækket af fly, der fløj lavt over byen, så man tydeligt kunne se de kvadratiske tyske kors.

Jeg blev så rasende, at jeg besluttede mig til at blive soldat, for efter fattig evne, at være med til at bekæmpe nazismen og hvad den stod for.

Efter studentereksamen i 1941, rejste jeg i september til København for på et kursus, der hed Galster og Holbøll, at læse til adgangseksamen til Hærens Officersskole, som jeg bestod i foråret 1942.

Fra rekrut til officersskole

Den 2. maj 1942 mødte jeg som rekrut ved Den Kongelige Livgarde på Rosenborg eksercerplads. Vi blev registreret, iklædt uden større interesse for, om vore drejlsuniformer passede, dog gjorde man sig en vis omhu med støvlerne. Derefter hjemsendelse af vort civile tøj fra KFUM's soldaterhjem. Lidt eksercits så vi i nogenlunde orden kunne marchere til Østerport station, hvorfra vi i S-tog

kørte til Gentofte. March til Jægersborg kaserne, vort hjem i de kommende 6 måneder.

Jeg var så heldig, at jeg på Ermelundsvej kendte en familie Busch-Møller, hos hvem jeg allerede i efteråret 41 var blevet modtaget, som søn af huset. Når jeg havde været til middag hos dem, kunne jeg, medens vi sad på deres terrasse, høre kasernens ur slå 10, og jeg kunne endda nå kasernen, så jeg lå i min seng, inden der blev inspiceret et kvarter senere. Så lå vi der, unge mænd i vor mest aktive alder for at sove, medens kvarterets børn legede udenfor.

Min delingsfører, premierløjtnant La-coppidan, der i mine papirer havde set, at jeg havde adgangseksamen til Hærens Officersskole, kaldte mig til sig og sagde: "249 hvis De vil være min kollega, skal De ikke blot være god, så skal De være meget god". Med den besked var der kun ét at gøre, at mase på, det bedste jeg kunne, så når vi løb, og vi løb altid, valgte jeg den taktik, at lægge mig så tæt bag premierløjtnanten som muligt uden at træde ham i hælene, og det gav bonus. Jeg blev udtaget til at skulle på kornetskole.

Foruden premierløjtnanten havde vor deling en oversergent som næstkom-manderende, en rigtig led karl, han havde en times eksercits med os før lørdagsparaden. Han elskede, når det havde regnet, at trække os igennem de

værste vandpytter, så vore nypudsede og nygejlede støvler blev svinet til. Hvis vi søgte at komme udenom, råbte og skreg han, men den slags går kun en tid. En dag tog vi selv teten og trampede igennem pytterne, så det sprøjtede helt over på hans nypudsede støvler, og han blev til grin for alle de øvrige befalingsmænd. Så hørte det op.

Kongevagt bag stærkstrøm

Før afgang til kornetskolen, skulle vi elever prøve at være på kongevagt. Frikorps Danmark (landsforræderne) var hjemme på orlov efter at have fået klø ved Leningrad, og Forsvarets Efterretningstjeneste frygtede, at de ville prøve at sikre sig kongen for at få en nazi regering.

Residenspalæet blev derfor sikret med pigtråd og stærkstrømsledninger på muren mod Fredericiagade, og der kom vagtforstærkninger, ligesom der blev udgivet kendeord. Selv kom jeg i en af dobbeltpatroljerne i gårdene bag palæet. Vi fik ordre til ikke at støje, idet kongen, der var styrtet med hesten, lå med smertende sår på 1. sal, men det er svært ikke at støje, når man har jernbeslag under støvlerne. Der var ekstra dobbeltposter i port rummene bag portene til slotspladsen. Endelig blev der hver aften placeret en gruppe på en lille trappe, der førte op til en dør på 1. sal. Den fik følgende ordre: "Bag den dør sover den syge konge, hvis tyskerne når den dør, er ingen af jer i live". Sig det til unge danskere, der bevogter monarken, og fingeren sidder løst på aftrækkeren.

Der skete ikke noget, den aften jeg var på vagt, men senere blev en vægter råbt an,

og afkrævet kendeord. Vægteren svarede ikke, vagtposten skød, vægteren døde, garderen fik 3 dages orlov.

Jeg blev efter skolen udnævnt til kornet og kom tilbage til Livgarden som gruppefører for nye rekrutter.

Tiden gik, det blev den 29. august, og regeringen gik af, fordi tyskerne krævede, at man skulle internere alle jøder. Det turde selv Erik Scavenius, der var blevet statsminister, ikke. Heldigvis slap langt de fleste jøder til Sverige og undgik således de tyske koncentrationslejre.

Vi blev interneret på kasernen, og den 13. oktober 1943 blev vi hjemsendt.

Efter kort tid i Aalborg, hvor jeg søgte kontakt med den lokale modstandsbevægelse, blev jeg i november af krigsministeriet beordret til at møde på et kursus i Hellerup, hvor vi skulle læse Officersskolens civile pensum. Kursus var ledet af en kaptajn, der ligesom de fleste af vore lærere erkendte, at der var vigtigere ting at gøre end at læse sprog og matematik.

Modstandstiden.

Min første kontakt med modstandsbevægelsen var med en kornet kammerat Jørgen Barfoed. Sammen med ham og hans folk, var jeg en aften med til at besætte Gentofte kommunes folkeregister, hvor vi indsatte falske ID kort for en række modstandsfolk, herunder naturligvis også for os selv. Kort tid efter opdagede Livgarden ved en kaptajnløjtnant Krarup, at jeg var i København, og jeg fik ordre til at samle en gruppe gamle gardere og træne dem i brug af våben. Indledningsvis var det svært, idet vi kun havde en 11 mm pistol, som jeg

havde fået udleveret, men snart blev det bedre. Tidligt i foråret 44 fik jeg ordre til med min gruppe at møde i Nyhavn. Her ankrede en skude op ved Charlottenborg, og lige overfor Hotel d'Angleterre, hvor høje tyske diplomater og officerer boede, lossede man svenske maskinpistoler med tilhørende ammunition samt håndgranater.

Alt blev læsset på gengas biler og kørt nord ud af byen under eskorte af bl.a. min gruppe. Da vi nåede et depot i skoven omkring Ermelunden, fik vi hver udleveret en maskinpistol. Jeg fik dog to, fordi en af mine folk boede i en etageejendom, hvor det var svært at skjule en maskinpistol. Jeg boede da i Charlottenlund på Hartmannsvej 67 og naboen i nr. 65 havde kaniner, så jeg gemte mine to maskinpistoler bag det våde halm i kaninburet.

Min delingsfører, løjtnant Tilling og jeg øvede os i brug af de ukendte maskinpistoler i skovene omkring Ermelunden, medens vi prøvede de svenske håndgranater en tidlig morgen ved Øresundskysten. De gav et så voldsomt drøn, da de eksploderede i vandet, at vi skyndte os væk.

En aften i efteråret 1944 mødte jeg en gammel ven kornet N.E.A. Møller, senere oberst og chef for Officersskolen. Han sagde "Du lugter langt væk af modstandsarbejde". Nå ja, hvad skulle jeg ellers lugte af. Han fortsatte: "Du har vel også en pistol i tasken, så er det dumt, at cykle til Charlottenlund, en enlig cyklist virker mistænkelig. Lån min sovepose og overnat hos mig." Det tilbud tog jeg heldigvis imod, for da jeg næste morgen kom til Hartmannsvej var der næsten pa-

nik. GESTAPO havde været både i nr. 67 og 65, ledsaget af en dansktalende mand, altså en stikker, så jeg fik travlt med at fjerne mine maskinpistoler til et depot i nærheden, hvorefter jeg pakkede mit tøj og cyklede ud til mine gamle venner på Ermelundsvej. De modtog mig og havde mig boende til 5. maj, på trods af at tyskerne på det tidspunkt sprængte huse i luften, hvis man husede modstandsfolk. Der var virkelig gode danskere også udenfor modstandsbevægelsen.

Freden

Den 4. maj 1945, da vi alle vidste, at freden var nær, var jeg hos en af mine folk for at sige, hvor vi skulle samles når fredsbudskabet kom. Han bad mig vente lidt for "London" kom snart.

Så kom frihedsbudskabet, og jeg fik travlt. Da jeg nåede ned på gaden, var verden gået af lave. Folk flåede mørkelægnings gardiner af, og kastede dem ned på gaden, hvor de blev til bål, og man jublede og sang.

Bataljonen, som jeg indgik i, kørte i et skrabsammen at køretøjer til Amalienborg for at forstærke politivagten, og som kornet blev jeg placeret i kornetvagten med ansvar for posterne ved palæerne.

Et fjols af en modstandsmand slap op i overetagen på det nuværende residentspalæ. Herfra skød han med sin maskinpistol ned på dækket af den tyske krydser Nürnberg. Vel havde Tyskland tabt krigen, men det fandt en tysk Kapitän zur See sig ikke i, han beordrede en 20 mm kanon i stilling ved Gefionspringvandet. Den skød på alt, der rørte sig på slotspladsen, så når jeg skulle inspicere

vagterne ved de andre palæer, stod jeg og lurede lidt i kollonaden, hvorefter jeg, når der var ro, i et spring for over i læ af rytterstatuen, derfra fortsatte jeg så, når der på ny var ro, til vagterne ved palæerne, så jeg er en af de få, der kan prale af, at jeg har sprunget enkeltmands spring på Amalienborg slotsplads.

Nogle dage efter den 5. maj kørte kong CHR X til Christiansborg for at åbne den første frie rigsdag. Det skete gennem en dobbelt række af politi- og modstandsfolk, og alle hilste vi i ærbødighed og med tårer i øjnene den gamle konge, der

havde været Danmarks samlingsmærke under besættelsen.

Talen var den, som kongen sluttede med ordene:

Guds fred med vore døde i Danmarks Rosengaard.

Guds fred med dem, der bløde af dybe hjertesår.

Ord, der dybt bevægede hele den danske befolkning.

Garder 249/42 I